

ВОКАЛЬНО-ХОРОВИЙ АНАЛІЗ ОБРОБКИ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ ПІСНІ ТА ХОРОВОЇ МІНІАТЮРИ В КОНТЕКСТІ НАПИСАННЯ АНОТАЦІЇ НА ХОРОВИЙ ТВІР

Юлія Симеонova

Київський національний університет культури і мистецтв

Анотація

Мета статті — висвітлити провідні детермінанти вокально-хорового аналізу обробки української народної пісні та хорової мініатюри; визначити для здобувачів вищої освіти особливості написання розділу «Вокально-хоровий аналіз», зокрема анотації на хоровий твір, на обробку народної пісні чи авторський твір у стилістиці народної пісні. Цей розділ є найбільш фаховим у роботі, що потребує від студентів не лише опису й фактажу, а й осмислення художніх намірів автора музики. *Методологія* спирається на принцип системності, на підставі якого встановлюється, що кожен із пунктів розділу розглядається окремо як єдине ціле, але водночас у взаємозв'язку з іншими; принцип декомпозиції, який ґрунтується на поділі розділу анотації на теми, виділенні окремих комплексів роботи для створення умов ефективного аналізу музичного мислення автора. В роботі використано міждисциплінарний рівень методологічного дослідження, що відповідно до логіки наукового пошуку є сферою взаємодії різних наук, зокрема хорознавства, хорової літератури, методики роботи з народним хором та ін. У роботі також було застосовано емпіричні методи дослідження з метою вивчення та аналізу різних відомих інтерпретацій та експерименту із власним виконавським трактуванням. *Результати*. Виявлено основні вектори мислення, необхідні для повноцінного вокально-хорового аналізу партитури, та запропоновано форму та план написання дослідження. *Наукова новизна* дослідження полягає в тому, що розроблено нову структуру інтерпретування та написання розділу «Вокально-хоровий аналіз» партитури хорового твору з репертуару народного хору. Оновлено комплекс вимог та запропоновано інноваційні методи формування методичної компетентності майбутніх артистів та керівників народного хору.

Ключові слова: вокально-хоровий аналіз; народний хор; хоровий ансамбль

Для цитування

Симеонova, Ю. (2022). Вокально-хоровий аналіз обробки української народної пісні та хорової мініатюри в контексті написання анотації на хоровий твір. *Вісник КНУКіМ. Серія: Мистецтвознавство*, 47, 74-79. <https://doi.org/10.31866/2410-1176.47.2022.269569>

ВСТУП

Актуальність проблеми полягає в тому, що написання анотацій на хоровий твір покликане не лише навчити студента аналізувати освоювану партитуру, але й прищепити навички самостійного художнього прочитання хорового твору (створення своєї виконавської інтерпретації).

Основною вимогою до оформлення анотації є необхідність уникати простого перерахування фактів, що лежать на поверхні. Найбільш цінним є вміння виявляти й описувати неповторні особливості аналізованої партитури в кожному оди-

ничному випадку. Не можна зменшувати й роль художнього смаку, який повинен прищеплюватися студентові впродовж усіх років навчання.

Розкриття багатьох пунктів анотації вимагає не лише додаткової поглибленої роботи зі спеціальною літературою, але й знань із суміжних дисциплін, таких як: диригування, гармонія, музична література, народна музична творчість та ін. Робота над такими розділами анотації, як аналіз літературного тексту, виявлення вокально-хорових труднощів і деякими іншими, зазвичай є трудомісткими для студента, особливо першого року навчання. У такому разі міра повноти його роз-

криття повинна визначатися спільно з викладачем класу диригування, а не бути буквальним дотриманням плану анотації. Є два різнорівневі плани анотації: для студентів першого року навчання й подальших років. Ці плани мають схематичний характер. Студент може вільно застосовувати творчий підхід, змінивши порядок викладу тих чи інших особливостей партитури.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Існують різні способи написання анотації, також різними є й плани оформлення аналізованого матеріалу за тематичними розділами. Спільним в усіх випадках є наявність загального розділу, музично-теоретичного, вокально-хорового і виконавського аналізу засобів художньої виразності. Класичними вважаються рекомендації та приклади аналізу музичних творів у дослідженнях музикознавців ХХ століття. У сучасному українському музичному просторі виділяються навчально-методичні посібники Л. Серганюк (2015) «Методика аналізу хорових творів» та Г. В. Пужай (2014) «Аналіз хорового твору». Стаття музикознавця О. Заверухи (2019) розкриває зміст складників хорового письма, які взаємодіють за ланцюжковим способом музичного смислоутворення. Музикознавець та диригент-практик українського народного хору О. Скопцова (2017) в монографії «Становлення та особливості розвитку народного хорового виконавства в Україні (кінець ХІХ–ХХ століття)» детально розбирає теоретичні основи дослідження українського народного хорового виконавства. Розвідка Ю. Симеонові (2020) «Костянтин Симеонов і Лев Венедиктов: співтворчість диригента і хормейстера в музичному мистецтві другої половини ХХ століття» спрямована на аналіз практичного хормейстерського досвіду й методів творчої роботи головного хормейстера Національної опери України Л. Венедиктова. Методи вокально-хорового аналізу розглядають музикознавці І. Сідорова, Н. Лановенко-Мельник та С. Басовська (2022) в статті «Вміння аналізувати вокально-хоровий твір як одна з професійних компетентностей майбутнього педагога-музиканта». Стаття Л. Терясові (2016) «Інноваційні принципи навчання у формуванні методичної компетентності майбутніх учителів музики на заняттях з хорового диригування» містить матеріал для оновлення навчальних програм із хорового диригування та суміжних музичних дисциплін.

Метою статті є прагнення прищепити здобувачам вищої освіти навички написання анотацій

на хорові твори, систематизувавши накопичений у музично-виконавській практиці досвід.

Методологія дослідження спирається на принцип системності, на підставі якого встановлюється, що кожен із пунктів розділу розглядається окремо як єдине ціле, але водночас у взаємозв'язку з іншими; принцип декомпозиції, який ґрунтується на поділі розділу анотації на теми, виділенні окремих комплексів роботи для створення умов ефективного аналізу музичного мислення автора. У роботі використано міждисциплінарний рівень методологічного дослідження, що відповідно до логіки наукового пошуку є сферою взаємодії різних наук, зокрема хорознавства, хорової літератури, методики роботи з народним хором та ін. Отримати результат можна лише у разі врахування комплексного знання про предмет. В роботі також враховані емпіричні методи дослідження, такі як вивчення та аналіз різних відомих інтерпретацій та експерименту із власним виконавським трактуванням.

РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Є два різнорівневі плани анотації: для студентів першого року навчання й подальших років. Ці плани мають схематичний характер. Студент може вільно застосовувати творчий підхід, змінивши порядок викладу тих чи інших особливостей партитури.

Пропускаючи перші два розділи, де надається загальна інформація про авторів твору й музично-теоретичний аналіз, розберемо написання вокально-хорового аналізу, де дається характеристика всім елементам вокально-хорової звучності.

Спочатку вказується тип і вид хору. Хоровий твір може бути написаний для мішаного хору або для однорідних хорів: чоловічого, жіночого, дитячого. Якщо в партитурі для мішаного хору відсутня одна з хорових партій, то такий хор називається неповним мішаним. Залежно від того, для якої кількості хорових партій написано твір, вказується вид хору: наприклад, одноголосний, двоголосний, триголосний тощо. Якщо в будь-якій хоровій партії використовується тимчасове розділення голосів, що не змінює вид хору (*divizi*), то в цьому разі вказується на наявність змінного багатоголосся у фактурі викладу (нові голоси, що з'являються за таких умов, мають, як правило, підпорядковане значення).

За можливості необхідно вказати, яким кількісним складом учасників можливе виконання хорового твору. У сучасній практиці за кількістю учасників розрізняють: вокально-хорові ансамблі — від 12 до 20 учасників; камерні хори — від

20 до 30-50 учасників; середні хори — від 40 до 60-70 учасників; великі хори — від 70 до 120 учасників; зведені хори — досягають 1000 й більше учасників. Наприклад, звучання кантати Л. Ревуцького «Хустина», в співі якої можуть брати участь до 120 артистів хору, не справить належного враження, якщо вона буде виконана камерним хором чи вокально-хоровим ансамблем. А хорові мініатюри та обробки народних пісень, наприклад М. Леонтовича, написані для малих хорових складів, можуть прозвучати занадто громіздко й у не виправдано повільному темпі під час виконання їх великими хорами.

Також необхідно зазначити, що доступність виконання такого твору тим чи іншим хором залежить від кваліфікації учасників. Одні хорові твори можуть бути виконані лише професійним колективом, інші виявляться доступними й навчальному чи досвідченому самодіяльному хорам. Указуючи на виконання твору дитячим хором, необхідно робити посилання на вікову групу (молодший дитячий хор, середній, старший, молодіжний хор).

Якщо хор написано для однорідного складу, то варто вказати на причину його використання. Як привило, це трапляється через жанрово-стилістичні особливості. Як варіант, жіноча лірика чи плач або чоловічий героїзм. Тут на допомогу прийде зв'язок з літературним текстом, з художнім образом, з сюжетною лінією.

Визначаючи діапазон кожної хорової партії загального діапазону хору, студенти часто обмежуються простою вказівкою крайніх нижнього й верхнього звуків. У цьому разі дуже важливо визначати діапазон у тісному зв'язку з виконавцями, зважаючи на їхню кваліфікацію, художні завдання, пам'ятаючи, що своєрідна ознака народного хорового виконавства — це однорегістровий спів у діапазоні октави, що принципово відрізняється від загальноприйнятого діапазону академічних голосів. У продовження цієї теми важливим буде аналіз теситури. З урахуванням можливостей співацьких голосів розрізняють високу, середню й низьку теситури. Один і той самий звук може бути заспіваний із різною силою у різній теситурі залежно від типу голосу. Наприклад, «До» першої октави перебуває в низькій теситурі в сопрано, але у високій у баса й середній у тенора. Також треба вказати, наскільки є зручною теситура викладу хорової партії. З урахуванням теситурних особливостей пов'язане питання регуляції штучного ансамблю. Там, де виникає різниця в теситурних умовах між хоровими партіям, треба вказати на прийоми подолання незбалансованого звучання акордової вертикалі — для досягнення ансамблю треба звернути увагу на можливість ви-

конання звуків акорду з різною динамікою. Також необхідно простежити, наскільки довго звучать хорові голоси в тій чи іншій теситурі й звернути на це увагу в анотації, вказавши, чи не пов'язана сила їхнього звучання з розкриттям образно-художнього змісту.

У народній пісні необхідно окремо відзначати й діапазон поспівки, який традиційно досить вузький.

Звертаючи увагу на вокальні особливості хорових партій, необхідно вказати на способи подолання технічних труднощів. Важливо також вказати на стрибки (стрибком вважається інтервал, ширший за терцію). Верхній звук стрибка має бути виконаний у тій же високій позиції й «на опорі», що й нижній звук. Верхній звук висхідного стрибка має бути підготовлений співаками заздалегідь (те ж стосується й нижнього звука). Безпосередньо перед верхньою нотою висхідного стрибка не треба брати дихання (якщо немає на те особливих вказівок автора музики). Потрібно звернути увагу на стрибки, ноти яких потрапляють в різні регістри (у цьому разі необхідно вказати на необхідність позиційного вирівнювання таких нот); на витримані ноти, які повинні виконуватися з усвідомленням перспективи звучання, а не з відчуттям статичності. Особливу увагу треба звернути на виконання витриманих нот у високій або низькій теситурах, на використання крайніх звуків вокального діапазону. Потрібно звернути увагу на динамічний відтінок, з яким виконуються крайні ноти: нижні ноти у всіх голосів не можуть звучати голосно, а виконання верхніх нот вимагає майстерності «нефорсованого співу» (якщо немає особливих вказівок композитора, що бажає, наприклад, при виконанні крайніх високих нот замість вокального звуку почути крик як образно-художню характеристику). Також важливий момент — низхідні інтонації в мелодиці хорових партій. Виконуючи їх, важливо зберігати вокальну позицію.

Також важливо, щоб студент указував у своїй анотації на особливості інтонування різних інтервалів ладу, на інтонацію альтерованих ступенів, складних інтервалів (збільшених і зменшених).

Особливості інтонації завжди пов'язані з темпом, динамічними відтінками, теситурними умовами. Сучасна виконавська практика підтверджує, що спів хорового твору без супроводу в повільному темпі дозволить зберегти інтонацію тільки за умови усвідомлення кожним співаком музично-фразової перспективи, тобто розуміння руху фрази до кульмінації. А міра «швидкості» виконання хорової партитури, написаної в рухливому темпі, визначається можливістю добитися від хору коректного виконання ритмічних та інтонацій-

них труднощів. Наприклад, у сучасній практиці поширене досить швидке виконання «Дримби» В. Зубицького. Це доволі важкий твір з огляду на специфічні дикційні труднощі, які часто стають перешкодою для якісного виконання. Важливо розуміти, що від надмірно швидкого співу страждає не лише дикція, але й інтонація.

У рамках репетиційної роботи над партитурами, створеними в повільному або швидкому темпах, фахівці рекомендують проспівувати їх, змінюючи різну швидкість виконання з різними динамікою й штрихами. Водночас не слід захоплюватися надмірно детальним і схоластичним вибудовуванням акордової вертикалі поза образно-змістовим контекстом. Це пов'язано зі швидкою втратою уваги та інтересу з боку виконавця до розучуваної партитури. Після лише часткового вивчення складних акордових побудов процес вивчення партитури стає швидшим, якщо акорди інтонуються з урахуванням ладо-тонального налаштування. Так само рекомендується діяти й зі складними мелодійними ходами.

Одним із важливих розділів анотації є аналіз дикційних труднощів. Необхідно проаналізувати всі випадки складних поєднань голосних і приголосних звуків, що трапляються в тій чи іншій партитурі. Важливо звернути увагу на випадки роздільного виконання двох голосних звуків на одній висоті на стиках слів («в нашу Україну»). Також на чітку вимову приголосного звука в закритому складі в кінці слова чи в кінці музичної фрази («ой пливе вінок»), на чітке виконання двох однакових приголосних звуків поруч («виростав вас, доглядав вас») і на багато інших випадків, які виявляються в процесі аналізу тексту кожної хорової партитури.

Аналіз дикційних труднощів повинен проводитися з урахуванням темпу, динаміки, регістрів, теситури, характеру звуковедення, штрихів. Характер вимови літературного тексту залежить від характеру самого твору. Наприклад, у розспівних, ліричних творах текст вимовлятиметься м'яко, в маршево-патріотичних — скандовано, а в драматичних — емоційно насичено.

Виявляючи вокальні труднощі, студент не повинен залишати без уваги такі важливі питання хорового співу, як дихання, характер звуковедення, атака звуку.

Студент має продумати, де в аналізованій партитурі треба проставити дихання, яке часто не позначається композитором. У цьому разі необхідно відштовхуватися від музичного фразування, розділових знаків, змісту літературного тексту.

У тих випадках, коли в хоровій партії виклад музичної фрази перевищує фізичні можливості

співаків, застосовується ланцюжкове дихання. Коли виникає необхідність взяти дихання всіма співаками водночас, то говорять про загальнохорове дихання. Необхідність брати дихання співаками хорових партій іноді припускає групове, пофразове дихання (часто трапляється в поліфонічних розділах). У всіх перерахованих випадках важливо визначити характер співочого дихання і його глибину. Іноді може знадобитися легке й коротке дихання, іноді — активне й глибоке, іноді — спокійне й поверхневе. Характер і глибина дихання залежать від характеру музики, темпу, ритмічних особливостей партитури.

Атака звуку — це початковий момент взаємодії голосових зв'язок і дихання. У співочій практиці застосовується тверда й м'яка атаки, хоча ці поняття можуть мати градації й залежно від характеру музики. Можна говорити про вибухову атаку (дуже тверду), про придихову (дуже м'яку). Та все ж в основі правильного голосоутворення лежить м'яка атака, а тверда й придихова атаки є певним винятком із правил.

Вказуючи на тип атаки, студент повинен розуміти, що це питання тісно пов'язане з характером звуковедення. Спів стакато (*staccato*) пов'язаний із відновленням атаки при повторі декількох коротких звуків. Зв'язне проспівування звуків говорить про спів легато (*legato*). У цьому питанні студент повинен розуміти, що стакато й легато мають різну міру легкості, щільність і тривалість. Спів маркато (*marcato*) — щільніший спів з різною мірою підкреслення звуку. Кожен спосіб звуковедення впливає на темброве звучання голосу.

Одним із важливих питань, що вимагають пильної уваги хормейстера, є аналіз різновидів ансамблю. Важливо, щоб студент міг правильно охарактеризувати особливості ритмічного ансамблю; темпового, динамічного, інтонаційного, тембрового ансамблів; дикційного, орфоепічного ансамблю, ансамблю способів звуковедення. Водночас не можна забувати, що всі перераховані види ансамблів «працюють» у взаємодії. У творах, які виконуються в швидкому темпі, важливе єдине відчуття співаками хору долевої пульсації, в повільних темпах — внутрішньодолевої пульсації. Питання динамічного ансамблю потрібно розглядати в тісній взаємодії з фактурними рішеннями, з єдністю відчуття форми твору, з розумінням того, в який момент форми застосована зміна динаміки. Із вирішенням питань динамічного ансамблю пов'язані поняття штучного й природного ансамблів.

Працюючи над досягненням ритмічного ансамблю, важливе не лише єдине відчуття метра й темпу, але й розуміння причин зміни ритмічного малюнка. Це може бути обумовлено зміною

образно-художньої характеристики, зміною розділу форми, тісною взаємодією музичного ритму з ритмом вірша, іншими компонентами. У питанні дикийого ансамблю важливі не лише єдина манера формування фонем, образний складник вимовлення літературного тексту, але й різні вимови в поліфонічних розділах чи в хорових творах для соліста з хором.

На завершення цього розділу необхідно розкрити ті прийоми хорового письма, які застосував композитор у певній партитурі. Серед таких прийомів можуть бути одноголосна чи багатоголоса хорова педаль (витриманий звук або ритмізована педаль у вигляді остінато в тій або іншій хоровій партії), загальнохоровий виклад теми, передача мелодичної лінії з однієї хорової партії в іншу, зіставлення хорових груп або їх відособлення, перехрещення голосів, оточення однієї хорової партії іншими хоровими партіями, накладення тембру однієї хорової партії на тембр іншої. Виявляючи той чи інший прийом, важливо обґрунтувати його застосування з позицій розкриття образно-художнього змісту.

ВИСНОВКИ

Написання анотації на вокально-хоровий твір — надзвичайно важливий елемент в освіті, що вимагає знань у сфері хорової літератури, хорознавства, методики роботи з хором та інших суміжних дисциплін. Навички укладання анотації розвивають уміння мислити, аналізувати, відчувати глибину музичного матеріалу та викладати свої думки на професійні теми з використанням професійної термінології. Слід також зазначити, що вони великою мірою сприяють успіху в інтерпретації твору.

Наукова новизна полягає в тому, що розроблено нову структуру інтерпретування та написання розділу «Вокально-хоровий аналіз» партитури хорового твору з репертуару народного хору. Оновлено комплекс вимог та запропоновано інноваційні методи формування методичної компетентності майбутніх артистів та керівників народного хору.

СПИСОК ПОСИЛАНЬ

- Заверуха, О. (2019). Складові хорового письма: система взаємодії рівнів музичного твору. *Культура України*, 65, 174–181. <https://doi.org/10.31516/2410-5325.065.17>
- Пужай, Г. В. (Уклад.). (2014). *Аналіз хорового твору. Методичні рекомендації до курсу «Хорове диригування»*. Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка.

- Серганюк, Л. (2015). *Методика аналізу хорових творів* (2-ге вид.). Прикарпатський національний університет імені В. Стефаніка.
- Симеонова, Ю. (2020). Костянтин Симеонов і Лев Венедиктов: співтворчість диригента і хормейстера в музичному мистецтві другої половини ХХ століття. *Часопис Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського*, 4(49), 177–190. [https://doi.org/10.31318/2414-052x.4\(49\).2020.220870](https://doi.org/10.31318/2414-052x.4(49).2020.220870)
- Сідорова, І. С., Лановенко-Мельник, Н. В., & Басовська, С. Ю. (2022). Вміння аналізувати вокально-хоровий твір як одна з професійних компетентностей майбутнього педагога-музиканта. *Наукові записки. Серія: Педагогічні науки*, 204, 251–255. <https://doi.org/10.36550/2415-7988-2022-1-204-251-255>
- Скопцова, О. М. (2017). *Становлення та особливості розвитку народного хорового виконавства в Україні (кінець ХІХ–ХХ століття)* [Монографія]. Ліра-К.
- Теряєва, Л. А. (2016). Інноваційні принципи навчання у формуванні методичної компетентності майбутніх учителів музики на заняттях з хорового диригування. *Музичне мистецтво в освітологічному дискурсі*, 1, 117–122.

REFERENCES

- Puzhai, H. V. (Comp.). (2014). *Analiz khorovoho tvoriv. Metodychni rekomendatsii do kursu "Khorove dyryhuvannia"* [Analysis of a Choral Work. Methodical Recommendations for the Course "Choir Conducting"]. Poltava V. G. Korolenko National Pedagogical University [in Ukrainian].
- Serhaniuk, L. (2015). *Metodyka analizu khorovykh tvoriv* [Methods of Analysis of Choral Works] (2nd ed.). Vasyl Stefanyk Precarpathian National University [in Ukrainian].
- Sidorova, I. S., Lanovenko-Melnyk, N. V., & Basovska, S. Yu. (2022). Vminnia analizuvaty vokalno-khorovyi tvir yak odna z profesiinykh kompetentnostei maibutnoho pedahoha-muzykanta [Ability to Analyze Vocal and Choral Work as One of the Professional Competencies of the Future Teacher-Musician]. *Academic Notes. Series: Pedagogical Sciences*, 204, 251–255. <https://doi.org/10.36550/2415-7988-2022-1-204-251-255> [in Ukrainian].
- Skoptsova, O. M. (2017). *Stanovlennia ta osoblyvosti rozvytku narodnoho khorovoho vykonavstva v Ukraini (kinets XIX–XX stolittia)* [The Formation and Peculiarities of the Development of Folk Choral Performance in Ukraine (End of the 19th–20th Centuries)] [Monograph]. Lira-K [in Ukrainian].
- Symeonova, Yu. (2020). Kostiantyn Symeonov i Lev Venedyktov: spivtvorchist dyryhenta i khormeistera v muzychnomu mystetstvi druhoi polovyny XX stolittia

[Kostiantyn Simeonov and Lev Venediktov: Conductor's and Choirmaster's Co-Creation in Musical Art in the Second Half of the 20th Century]. *Journal of Tchaikovsky National Music Academy of Ukraine*, 4(49), 177–190. [https://doi.org/10.31318/2414-052x.4\(49\).2020.220870](https://doi.org/10.31318/2414-052x.4(49).2020.220870) [in Ukrainian].

Teriaieva, L. A. (2016). Innovatsiini pryntsypy navchannia u formuvanni metodychnoi kompetentnosti maibutnikh uchyteliv muzyky na zaniattiakh z khorovoho dyryhuvannia [Innovative Principles for

Methodical Competence Formation of Future Music Teachers in Choral Conducting]. *Musical Art in the Educological Discourse*, 1, 117–122 [in Ukrainian].

Zaverukha, O. (2019). Skladovi khorovoho pysma: systema vzaiemodii rivniv muzychnoho tvoriv [Choral Writing Components: The System of Interaction of Music Composition]. *Culture of Ukraine*, 65, 174–181. <https://doi.org/10.31516/2410-5325.065.17> [in Ukrainian].

VOCAL AND CHORAL ANALYSIS OF THE ARRANGEMENT OF UKRAINIAN FOLK SONGS AND CHORAL MINIATURES IN THE CONTEXT OF WRITING AN ANNOTATION FOR A CHORAL WORK

Yuliia Symeonova

Kyiv National University of Culture and Arts

Abstract

The purpose of the research is to highlight the leading determinants of the vocal and choral analysis of the arrangement of the Ukrainian folk song and choral miniature; to determine for applicants for higher education the peculiarities of writing the section “Vocal and choral analysis”, in particular annotations for a choral work, for the arrangement of a folk song or an author's work in the style of a folk song. This section is the most professional in the work, requiring students not only to describe and factualize but also to comprehend the artistic intentions of the author of the music. *The research methodology* is based on the principle of systematicity, on the ground of which it is established that each of the paragraphs of the section is considered separately as a whole, but at the same time in interconnection with others; the principle of decomposition, which is based on the division of the annotation section into topics, the allocation of separate complexes of work to create conditions for effective analysis of the author's musical thinking. The work uses an interdisciplinary level of methodological research, which, according to the logic of scientific research, is the sphere of the interaction of various sciences, in particular, choral literature, methods of working with the folk choir, etc. The work also used empirical research methods to study and analyse various known interpretations and experiment with their performing interpretation. *Results*. The main vectors of thinking necessary for a full-fledged vocal and choral analysis of the score have been identified, and the form and plan of writing the study have been proposed. *The scientific novelty of the study* is that a new structure of interpretation and writing of the section “Vocal and choral analysis” of the score of a choral work from the repertoire of the folk choir has been developed. The set of requirements has been updated and innovative methods of forming the methodological competence of future artists and folk choir leaders have been proposed.

Keywords: vocally-choral analysis; folk choir; choral ensemble

Інформація про автора

Юлія Симеонова, кандидат мистецтвознавства, старший викладач, Київський національний університет культури і мистецтв, вул. Євгена Коновальця, 36, Київ, Україна, 01133, ORCID iD: 0000-0002-7024-863X, e-mail: simeonova@ukr.net

Information about the author

Yuliia Symeonova, PhD in Art Studies, Senior Lecturer, Kyiv National University of Culture and Arts, 36 Ye. Konovaltsia St., Kyiv, 01133, Ukraine, ORCID iD: 0000-0002-7024-863X, e-mail: simeonova@ukr.net

This is an open access journal, and all published articles are licensed under a Creative Commons Attribution 4.0.